

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžo/49/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202195
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014202195.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu Mgr. Viliama Pohančenika a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobcu: Mgr. V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, Z., zastúpený: JUDr. Roman Jurík, advokát, Jazerná 19, Nové Zámky, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2014/3464/5659/OPČSSZ zo dňa 28.04.2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/291/2014-36 zo dňa 03.11.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/291/2014-36 zo dňa 03.11.2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 151,58 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/291/2014-36 zo dňa 03.11.2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č.2014/3464/5659/OPČSSZ zo dňa 28.04.2014 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 139,82 eur k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava (ďalej aj len „úrad“) č. 2013/167435/N zo dňa 29.10.2013 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) o nezaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca podal dňa 19.04.2013 žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Úrad podaním zo dňa 19.04.2013 požiadal Okresný súd Bratislava I o zaslanie výpisu z obchodného registra na subjekty - fyzické osoby: Mgr. L. V.. Okresný

súd Bratislava I doručil dňa 02.05.2013 úradu výpis z obchodného registra oddiel: Sro, vložka číslo 3912/B obchodnej spoločnosti ELRO spol. s r.o. v likvidácii, so sídlom Bakošova 42, Bratislava, IČO: 31 337 325. Z uvedeného výpisu je zrejmé, že žalobca je spoločníkom v tejto spoločnosti. Spoločnosť bola zrušená a vstúpila do likvidácie dňa 02.10.1996 a za likvidátora bol ustanovený Ing. R. N., ktorý koná v mene spoločnosti. Úrad prvostupňovým rozhodnutím v zmysle § 34 ods. 14 písm. h) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 5/2004 Z. z.“) nezaradil žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo napadnutým rozhodnutím žalovaného zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie úradu bolo potvrdené. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel krajský súd k názoru, že žalobcu je potrebné s poukazom na § 5 ods. 1 písm. b) zákona č. 5/2004 Z. z. považovať za samostatne zárobkovo činnú osobu (ďalej aj len „SZČO“) na účely tohto zákona a tvrdenie žalobcu, že predmetné ustanovenie sa netýka spoločnosti s ručením obmedzeným v likvidácii, neobstojí. Takýto záver nie je možné vyvodiť použitím logického ani jazykového výkladu daného ustanovenia. Naopak, každý spoločník verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným podľa osobitného predpisu je na účely zákona č. 5/2004 Z. z. považovaný za SZČO. Za právne nepodložené však krajský súd považoval tvrdenie správnych orgánov, že žalobca nespĺňa zákonom stanovené podmienky pre zápis do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 6 ods. 2 písm. b) zákona č. 5/2004 Z. z. z dôvodu, že je naďalej spoločníkom v spoločnosti s ručením obmedzeným. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti ELRO spol. s r.o. v likvidácii je táto spoločnosť v likvidačnom režime od 02.10.1996, čo vyplýva zo zápisnice z valného zhromaždenia, na ktorom bola spoločnosť zrušená a vstúpila do likvidácie. Jej likvidátorom je Ing. R. N., na ktorého prešla pôsobnosť štatutárneho orgánu konať v mene spoločnosti v zmysle § 72 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Obchodný zákonník“); spoločnosť je oprávnená robiť len úkony smerujúce k jej zániku. Z uvedeného dôvodu žalobca z pozície spoločníka tejto spoločnosti nevykonáva samostatne zárobkovú činnosť. Účasť žalobcu v spoločnosti ELRO spol. s r.o. v likvidácii už nemožno považovať za zamestnanie na účely zákona č. 5/2004 Z. z. (§ 6 ods. 1). Krajský súd dospel k záveru, že žalobcu je potrebné považovať za uchádzača o zamestnanie podľa § 6 ods. 2 písm. b) zákona č. 5/2004 Z. z.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Namietal, že ustanovenie § 5 písm. d) zákona č. 5/2004 Z. z. je potrebné vykladať v zmysle, že ak má osoba postavenie SZČO, t.j. spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným, tak na účely zákona č. 5/2004 Z. z. vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť. Stačí, aby SZČO mala oprávnenie na výkon, resp. prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti, pričom nie je potrebné, aby dosahovala z postavenia spoločníka spoločnosti aj skutočný príjem. Na podporu tohto tvrdenia žalovaný uviedol, že zákon č. 5/2004 Z. z. pre účely vedenia v evidencii skúma, či daná osoba dosahuje príjem a jeho výšku podľa § 6 ods. 2 písm. b) len v súvislosti s § 6 ods. 2 písm. a) tohto zákona. V ostatných prípadoch zákon č. 5/2004 Z. z. neustanovuje skúmanie príjmu a jeho výšky, pričom prípady, kedy tieto skutočnosti skúma, si nemôže správny orgán svojvoľne rozširovať a extenzívne tým aplikovať § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 5/2004 Z. z. Samotná existencia postavenia spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným je prekážkou zotrvania takejto osoby v evidencii uchádzačov o zamestnanie už vtedy, ak má iba priznané postavenie spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným. Nevyžaduje sa, aby osoba „fyzicky a psychicky“ vykonávala samostatne zárobkovú činnosť. Z uvedeného vyplýva, že počas obdobia, kedy má osoba priznané oprávnenie vykonávať samostatne zárobkovú činnosť, nemôže byť vedená ani zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Zákon č. 5/2004 Z. z. je potrebné vykladať systematicky a v logickej nadväznosti s jednotlivými ustanoveniami tak, aby nedochádzalo k absurdným situáciám. Pokiaľ by sa § 6 ods. 1, 2 písm. b) tohto zákona vykladal podľa toho, čo uviedol krajský súd, nastala by absurdná situácia, t.j. na jednej strane by stál konkrétny uchádzač o zamestnanie vedený v evidencii, ktorý by sa stal spoločníkom v spoločnosti s ručením obmedzeným, čo znamená, že úrad by ho bol povinný vyradiť z evidencie uchádzačov bez ohľadu na jeho príjem z takejto činnosti, a na druhej strane by stála iná osoba, ktorá by bola rovnako spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným, no túto by úrad zaradil do evidencie a mohla by v nej zotrvať. Takáto absurdná situácia musí byť vzhľadom na § 3 ods. 5 správneho poriadku vylúčená. V predmetnej veci na nezaradenie žalobcu do evidencie

uchádzačov o zamestnanie stačilo, že mal ku dňu podania žiadosti (19.04.2013) postavenie spoločníka v „de iure“ existujúcej spoločnosti s ručením obmedzeným. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s uvedenou argumentáciou ohľadom skutočnosti, že za SZČO sa považuje aj fyzická osoba, ktorá je spoločníkom v spoločnosti s ručením obmedzeným v likvidácii, a to bez ohľadu na reálne „fyzické a psychické“ vykonávanie takej činnosti a bez ohľadu na jeho príjem, poukázal žalovaný na to, že podľa § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločnosť „de iure“ zaniká až ku dňu výmazu z obchodného registra. Dovtedy existuje ako riadny právny subjekt, s ktorým je spojená aj riadna existencia jej spoločníka so všetkými právami a povinnosťami, ktoré mu právne predpisy priznávajú, resp. ukladajú, vrátane dispozície s vlastníckym právom k existujúcemu obchodnému podielu, ktorú zákon v takom prípade neobmedzuje. Vstup do likvidácie nič nemení na postavení žalobcu ako spoločníka v tom smere, že mu stále patrí obchodný podiel. Ďalej žalovaný poukázal na to, že spoločnosť vstupuje do likvidácie v prípade, ak má majetok, nie je v úpadku a ak celé jej imanie neprešlo na právneho nástupcu. To znamená, že spoločnosť, ktorá je v likvidácii, má vlastné disponibilné aktíva, ktoré môže zhodnocovať až do jej zániku výmazom z obchodného registra. Z tohto dôvodu nie je vylúčené, ale naopak, je nevyhnutné očakávať situáciu, keď spoločnosť, ktorá je v likvidácii, tvorí aj napriek jej statusu určitý zisk. Z tohto zisku má a bude mať podiel aj jej spoločník v závislosti od výšky jeho obchodného podielu. Po skončení likvidácie mu tiež prináleží podiel na likvidačnom zostatku, čo je možné považovať za príjem zo samostatnej zárobkovej činnosti. Likvidácia sama o sebe neznamená, že spoločnosť už nikdy nebude môcť podnikáť. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 68 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého: „Spoločníci alebo príslušný orgán spoločnosti môžu zrušiť svoje rozhodnutie o zrušení spoločnosti a jej vstupe do likvidácie do času, než sa začalo s rozdeľovaním likvidačného zostatku.“ To znamená, že spoločníkom v takejto spoločnosti nič nebráni, aby svoje rozhodnutie o zrušení spoločnosti a o jej vstupe do likvidácie kedykoľvek zrušili a opätovne v plnom rozsahu podnikali. Úplne zakázať podnikáť takej spoločnosti nemožno, a to vzhľadom na skutočnosť, že by sa jej odňalo základné právo podnikáť a tvoriť zisk, za účelom ktorým bola aj založená.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že odvolanie žalovaného sa do značnej miery zhoduje s jeho vyjadrením k žalobe. „Pridanou hodnotou“ odvolania je argumentácia o práve spoločníka obchodnej spoločnosti na likvidačný zostatok, ktorý by v prejednávanej veci mal predstavovať príjem žalobcu zo samostatnej zárobkovej činnosti. Inak žalovaný opakuje argumenty o tom, že žalobcu nemohol považovať za uchádzača o zamestnanie, pretože mu to zákon nedovoľuje. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že právo na prácu je jedným zo základných práv podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy SR a toto právo vyplýva aj z medzinárodných zmlúv. Žalovaný je povinný pri svojej rozhodovacej činnosti postupovať nielen v súlade s doslovným znením zákona, nehovoriac o tom, že nesmie používať reštriktívny výklad zákona na ujmu spravovaných subjektov, ale je tiež povinný postupovať v súlade s ústavou a medzinárodnými zmluvami, ak majú prednosť pred zákonom. Ďalej žalobca uviedol, že nie jeho vinou je obchodná spoločnosť takmer dvadsať rokov v likvidácii a nie jeho vinou ju registrový súd nevyrazil z obchodného registra. Podstatné je, že žalobca napriek vyvinutej snahe nedokáže zabezpečiť výmaz obchodnej spoločnosti z obchodného registra. V danej situácii je nedobrovoľne, pričom z obchodného podielu mu neplynú žiadne požitky, teda ani podiel na zisku, ani podiel na likvidačnom zostatku. Na druhej strane ho žalovaný vytrvalo považuje za SZČO, za fyzickú osobu, ktorá následkom objektívnych okolností nemá právo na prácu ani právo na zamestnanie. Zákon č. 5/2004 Z. z. síce výslovne neupravuje situáciu, keď je občan spoločníkom v obchodnej spoločnosti, ktorá je v likvidácii a neupravuje ani situáciu, keď likvidácia trvá dvadsať rokov, je však nutné interpretovať ho v súvislostiach a ústavno-konformne. Niet sporu o tom, že občania majú právo na prácu a každý občan má podľa § 14 zákona č. 5/2004 Z. z. právo na zamestnanie. Ide o práva, ktoré vyžadujú aktívny zásah štátu, v tomto prípade aktívny zásah žalovaného. Je preto absurdné, ak žalovaný, zriadený zákonom na to, aby zabezpečoval občanom prístup k zamestnaniu, svojou činnosťou bránil žalobcovi v prístupe k zamestnaniu. Rozsudok krajského súdu považoval žalovaného za správny aj preto, že krajský súd sa, na rozdiel od žalovaného, neuchýlil k formalistickému výkladu zákona. Krajský súd tým naplnil zmysel rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 48/2010, v ktorom sa okrem iného uvádza, že všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno vyhovieť.

Podľa § 34 ods. 14 písm. h) zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014, do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa nezarádi občan, ktorý nespĺňa podmienky podľa § 6 ods. 1 a 2 ..

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014, samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, konateľom alebo členom dozornej rady spoločnosti s ručením obmedzeným alebo členom predstavenstva alebo dozornej rady akciovej spoločnosti podľa osobitného predpisu, ak nie je zamestnanec.

Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014, samostatná zárobková činnosť na účely tohto zákona je činnosť, ktorú vykonáva alebo prevádzkuje samostatne zárobkovo činná osoba podľa odseku 1.

Podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014, uchádzač o zamestnanie na účely tohto zákona je občan, ktorý môže pracovať, chce pracovať, hľadá si zamestnanie a je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie úradu (ďalej len „evidencia uchádzačov o zamestnanie“) a ktorý neprevádzkuje alebo nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť.

Odvolací súd súhlasí s právnym názorom krajského súdu, že žalobca sa s poukazom na § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014 považuje na účely tohto zákona za SZČO, a to bez ohľadu na skutočnosť, že je spoločníkom v obchodnej spoločnosti, ktorá je v likvidácii. Na podporu tohto tvrdenia odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/38/2011 zo dňa 29.03.2012, ktorý citoval aj krajský súd v napadnutom rozsudku, že neobstojí tvrdenie, že z pôsobnosti § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. sú vyňaté spoločnosti s ručením obmedzeným v likvidácii. V uvedenom rozsudku najvyšší súd konštatoval, že „Taký záver totiž nie je možné vyvodiť použitím logického ani jazykového výkladu daného ustanovenia. Naopak, každý spoločník verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným podľa osobitného predpisu, je na účely zákona o službách zamestnanosti považovaný za SZČO.“

Z výpisu z obchodného registra spoločnosti ELRO spol. s r.o. v likvidácii a zo zápisnice z valného zhromaždenia, na ktorom bola spoločnosť zrušená a vstúpila do likvidácie, odvolací súd zistil, že táto obchodná spoločnosť je v likvidačnom režime už od 02.10.1996. Likvidátorom tejto spoločnosti je Ing. R. N.. Likvidátor je osoba vymenovaná štatutárnym orgánom spoločnosti, ak zákon, spoločenská zmluva alebo stanovy neustanovujú inak, ma účely vykonávania likvidácie spoločnosti.

V zmysle § 72 ods. 1 Obchodného zákonníka je likvidátor oprávnený vykonávať v mene obchodnej spoločnosti výhradne úkony smerujúce k jej likvidácii. Pri výkone tejto pôsobnosti plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, zastupuje spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov. Nové zmluvy môže uzavrieť len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že vstupom obchodnej spoločnosti do likvidácie a zapísaním tejto skutočnosti do obchodného registra prechádza pôsobnosť štatutárneho orgánu spoločnosti z konateľa na likvidátora.

Likvidátor ako orgán spoločnosti môže „... však robiť len tie úkony, ktoré smerujú k rýchlemu,

hospodárnemu a efektívnemu speňaženiu majetku likvidovanej spoločnosti. Celá činnosť likvidátora však jednoznačne smeruje k hospodárnemu využitiu a rýchlemu speňaženiu majetku likvidovanej spoločnosti." (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 215 2007 zo dňa 29.01.2008).

Aj s ohľadom na samotnú podstatu likvidácie obchodných spoločností nemožno súhlasiť so žalovaným, že žalobca nespĺňa zákonom stanovené podmienky pre zápis do evidencie uchádzačov o zamestnanie ustanovené v § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014 len preto, že je spoločníkom v spoločnosti s ručením obmedzeným. Takýto formalistický výklad zákona je v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu. Úlohou súdu a orgánu verejnej moci v podmienkach materiálneho právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno- právnymi princípmi. Nie je možné tolerovať formalistický prístup a povinnosť súdu, resp. správneho orgánu nachádzať právo neznamená len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov. Súd ako aj správny orgán teda musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku.

Odvolačiemu súdu prislúcha, aby sa zaoberal otázkou, či mechanická a formalistická aplikácia zákona bez ohľadu na zmysel a účel záujmu chráneného právnou normou, nemôže priniesť absurdné následky a v prípade, že tomu tak je, aby takúto interpretáciu zákona odmietol a zvolil výklad v duchu zákona. Je neprijateľné, aby žalobcovi, ktorý je „formálne“ zapísaný ako spoločník v „mŕtvej“ obchodnej spoločnosti, ktorá je vyše dvadsať rokov v likvidácii a žalobca z uvedenej pozície nemá žiadny zisk, bránila zaradiť sa do evidencie uchádzačov o zamestnanie a tak mu znemožnila aktívny prístup na trh práce.

Okrem toho, žalobca nemôže niesť zodpovednosť za to, že likvidátor si neplní riadne svoje povinnosti a speňaženie majetku likvidovanej spoločnosti trvá vyše dvadsať rokov. Žalobca tiež v danej situácii nemôže niesť zodpovednosť ani za to, že predmetná obchodná spoločnosť doposiaľ nebola vymazaná registrovým súdom z obchodného registra.

Napriek tomu, že žalobca sa považuje za SZČO, z uvedených podmienok je zrejmé, že ako spoločník predmetnej spoločnosti, ktorej likvidácia trvá tak dlho, nemá žiadny príjem. Správne orgány by v prípade žalobcu mali prihliadať na jeho snahu o nájdenie si zamestnania a mali by mu poskytnúť možnosť opätovného zaradenia do pracovného procesu na trhu práce. Takúto možnosť by mu správne orgány nemali odopierať, pretože takéto konanie je v rozpore so samotným účelom zákona č. 5/2004 Z. z., ktorým je poskytovať občanom zamestnanie prostredníctvom aktívnej politiky na trhu práce a podporovať zamestnanosť.

K námietkam žalovaného týkajúcim sa možnosti previesť vlastnícke právo k obchodnému podielu na inú osobu odvolací súd konštatuje, že žalobca nepochybne má možnosť previesť obchodný podiel na inú osobu či už predajom alebo darovaním. Na druhej strane je otázne, kto by dobrovoľne na seba nechal previesť obchodný podiel spoločnosti, ktorá je vyše dvadsať rokov v likvidácii. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že žalobca nemá možnosť jednostranne vystúpiť z obchodnej spoločnosti. Právna úprava totiž nepozná možnosť zániku účasti spoločníka v obchodnej spoločnosti na základe jednostranného právneho úkonu. Vyplyva to z § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého spoločník nemôže zo spoločnosti vystúpiť, môže len navrhnúť, aby súd zrušil jeho účasť v spoločnosti, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval, avšak tieto skutočnosti je oprávnený posudzovať príslušný súd.

Odvolačí súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poznamenať, že správne orgány mali pri hodnotení žiadosti žalobcu o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie zohľadniť dôvody uvádzané žalobcom, pre ktoré je naďalej spoločníkom v predmetnej obchodnej spoločnosti.

Je potrebné rešpektovať, že zaradenie a vedenie evidencie uchádzačov nie je iba formálna záležitosť, ale jej primárnym účelom je sprostredkovať uchádzačovi vhodné zamestnanie a umožniť mu opätovne sa zaradiť do pracovného procesu na trhu práce. Snaha o získanie sprostredkovaného zamestnania tak vyjadruje zmysel a účel zákona o zamestnanosti, lebo môže viesť k tomu, že uchádzač získa

zamestnanie, a tým naplní účel, pre ktorý je v evidencii úradu vedený.

Ako je vyššie uvedené, zrušením spoločnosti s likvidáciou zaniká oprávnenie spoločnosti vykonávať alebo prevádzkovať zárobkovú činnosť činnosť jej likvidátora smeruje len k speňaženiu majetku spoločnosti, vymoženiu pohľadávok, vyrovnaniu dlhov a splneniu odvodových povinností z činnosti tejto spoločnosti, vykonávanej alebo prevádzkovej do dňa vstupu do likvidácie.

Bez ohľadu na to, že podľa §. 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. žalobca ako spoločník spoločnosti s.r.o. je na účely tohto zákona považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu, okolnosť, že táto spoločnosť bola zrušená s likvidáciou znamená zánik oprávnenia spoločnosti vykonávať alebo prevádzkovať samostatnú zárobkovú činnosť a preto takého spoločníka na účely zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 14 zákona č. 5/2004 Z. z. nemožno považovať za samostatne zárobkovú činnú osobu, ktorá prevádzkuje alebo vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z.), ale je potrebné považovať ho za uchádzača, ktorý samostatnú zárobkovú činnosť nevykonáva ani neprevádzkuje (§ 6 ods. 2 zákona).

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. vzhľadom na úspech žalobcu v odvolacom konaní. Žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 151,58 eur, a to za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného zo dňa 22.02.2016 vo výške 143 eur a režijný paušál podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 8,58 eur. Priznanú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu podľa § 149 ods. 1 O.s.p. do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.